

притискаше къмъ себе си. Стори ми се много дълго времето, доде излѣземъ на двора. Но тука не бѣше по-добро. Нѣщо се бѣше случило, доде сме се маяли горе при каймакамина. Злобни усмивки горѣха по лицата на заптиета и аскеръ. Преди да доближимъ портитѣ едно заптие ни спрѣ, зе да ни сочи нѣщо въ дѣсно къмъ едно нечисто мѣсто и рече:

— Жено, гледай, гледай!

Азъ успѣхъ да стрелна погледъ и да видя . . . макаръ мама бързо съ престилката си да ми затули очитѣ. Въ едно открито отходно мѣсто бѣха натъркаляни нѣкакви рошави топки, голѣми колкото обикновени лубеници. Мама не искаше да погледна въ казаното мѣсто. Но турчина ни препричи пжтя и настояваше на своето.

— Ти трѣба да видишъ. жено, и детето да види, за да разберете, що ви чака. Кога дойде тука московъ-гяуръ, да намѣри само гробища. . .

Понеже майка ми още упорствуваше и стоеше, обърна вниманието и на други турци. Положението ни стана не сигурно, опасно.

— Виждамъ, аго, — продума мама: — въ Брѣстово нѣма лоши, пакостни хора, които да сж ваши противници. Вие ни познавате, че сме мирни. Ние се молимъ въ църквата за здравето на падишаха. Не е ли така?

Това смекчи атмосферата. Турчина и другитѣ се усмихнаха доволно и изгледаха мама съ нечисти очи. Нечакано единъ турчинъ ме хвана за ржка и, въпреки маминитѣ молби, поведе ме къмъ реченото мѣсто.

Видѣхъ двадесетина прѣсно-отсѣчени млади човѣшки глави. Между тѣхъ имаше и такива съ едва наболи мустаки. Космитѣ ми настрѣхнаха, месата ми изтрѣпнаха. Азъ облѣщихъ ужасени очи. Турчина видѣ страшния ефектъ върху моята детска впечатлителна душа. Той ме пусна. Затичахъ се и хванахъ отново мама за ржка.

Излѣзохме отъ портитѣ на вѣнъ и си отдѣхнахме. Но предъ моето въображение, предъ очитѣ ми все тия кървави глави. На кждето и да погледна, все тѣ. Коси напластени